

Seurakuntalehti

Nro 4 2017

UUTINEN

Joulurauhaa!

Suomi
Finland
100

TOIMITTAJAN PALSTA

Uusi pastorimme Stefan kirjoittaa ensimmäisessä paimenen palstassaan meille siitä, miten meidän tulee rakentaa seurakuntaa seuraavaa sukupolvea varten. Meidän aika on nyt antaa ja näyttää, että on olemassa joku, joka uskoo, että parhaat asiat eivät ole menneisyydessä vaan ne ovat itse asiassa vasta edessä. Avain tulevaisuuteemme on sanassa *yhdessä*.

Niin pienestä kuin suinkin muistan sain kuulla isäni kertovan sodista. Sellaiset nimet kuin Karjalan kanas, Syväri, Äyräpää, Viipuri, Laatokka, Ääninen jäivät mieleen. Olen erittäin ylpeä isästäni, joka puolusti Suomea kahdessa sodassa. Vaikka onkin joulu tulossa, tämä lehti on isänmaallinen Suomen 100-vuotisjuhlan kunniaksi.

Kerttu kertoo karjalan murteella kahdesta evakkoon lähdöstä. Hän kertoo elävästi ja koskettavasti niistä raskaista hetkistä, kun oma kotiseutu piti jättää, mutta myös siitä ilosta, kun sai välillä palata takaisin. Suokoon Jumala armoonsa, ettei tällaista tarvitsisi enää kokea. Ne haavat ovat syvällä. Emme osaa

tarpeeksi kiittää vapaasta maasta ja siitä, että saamme asua omassa kodissamme kaikessa rauhassa.

Katri kertoo niistä urheista taustajoukoista, jotka kannattelivat Suomen armeijaa kotirintamalla. Naiset pitivät huolen toimeentulosta miesten ollessa sodassa, ja myös lapset joutuivat osaltaan tekemään aikuisten töitä. Olisitko valmis majoittamaan olohuoneeseesi oudon perheen?

Olin utelias kuulemaan, millaisia ajatuksia seurakuntalaisilla on Suomesta ja suomalaisuudesta. Toisen polven edustajana Kristian pohtii omaa identiteettiään.

Seija kävi Pirkon mukana Ruandasaa ja kertoo matkalla kokemaansa.

Anjalta sain vähän joulutunnelmaa runon muodossa.

Helena ja lapset olivat jälleen tyytyväisiä enkelijuhlaan.

Toivotan siunattua joulua kaikille lukijoille!

Leena El Rafie

PAIMENEN PALSTA

Tulevaisuus ja toivo

Ensiksi tahdon vielä kerran kiittää siitä lämpimästä vastaanotosta jonka minä ja Marina olemme saaneet täällä Tukholmassa ja Finska Filadelfiassa! Olemme tunteneet suurta rakkautta ja anteliaisuutta teidän taholtanne, ja se on suuresti helpottanut muuttoaamme tänne. Odotamme innolla, että saamme jatkaa yhteyden jakamista ja seurakunnan rakentamista teidän kaikkien kanssa.

Elämme haastavissa ajoissa, niin meitä ympäröivässä yhteiskunnassa kuin seurakunnassakin. Se muutosprosessi, jossa olemme, muuttaessamme Västberga Allé 9:stä, voi tuntua sekä epämukavalta että vähän pelottavalta. Tahdon antaa tämän kaiken keskellä meille kaikille haasteen. Haasteeni on helppo, se kuuluu näin: Usko Jumalaan! Usko, että Hän, joka on johdattanut meitä tähän päivään asti, myös johdattaa nyt ja tulee johdattamaan jatkossakin. Uskalla uskoa, että tämä muutos ei ole viimeinen ulospääsy, vaan pikemmin osa Jumalan suunnitelmaa sitä varten, että tulevaisuudessakin Tukholmassa kokoontuisi suomenkielisiä uskovia. Tukhol-

masta löytyy niin paljon ihmisiä, joilla on suomalainen tausta, jotka Jumala tahtoo saavuttaa. Meidän tehtävämme ei lopu vaan se kasvaa koko ajan.

Se raamatunpaikka jonka olen saanut edessämme olevaa haastetta varten, löytyy Nehemian kirjasta luvusta 4. Nehemia oli, yhdessä niiden kanssa jotka olivat hänen mukanaan, päättänyt rakentaa jälleen Jerusalemin muurit, jotka oli revitty rikki. Mutta ulkoisen vastustuksen ja kovan työn takia kansa alkoi väsyä. Jakeessa 4 voimme lukea, mitä kansa sanoo Nehemialle: *”Kantajien voimat uupuvat, niin paljon on soraa raivattava pois. Me emme jaksa rakentaa muuria valmiiksi.”* Mutta silloin Nehemia vastaa kansalle jakeessa 8, ja uskon, että hän sanoo saman meille seurakuntana tänään: *”Älkää pelätkö vihollisia! Muistakaa Herraa, joka on suuri ja pelättävä. Taistelkaa veljienne, poikienne ja tyttärienne, vaimojenne ja kotienne puolesta.”* Me rakennamme itse asiassa seurakuntaa seuraavaa sukupolvea varten, jotta meidän nuorilla, lapsilla ja lastenlapsilla olisi seurakunta, jota he voivat kut-

sua omakseen. Seurakunta, jossa he voivat elää, ja jonne he voivat tuoda ystäviään. Me, jotka olemme olleet mukana niin kauan ja saaneet niin paljon, nyt on meidän aikamme antaa, antaa seuraavalle sukupolvelle. Meidän ei tule millään tavalla vetäytyä syrjään tai istua alas. Ei! Meidän tulee seistä tukena ja rohkaisuna ja näyttää, että on olemassa joku joka uskoo, että parhaat asiat eivät ole menneisyydessä vaan, että parhaat asiat itse asiassa ovat vasta edessä.

Avain tulevaisuuteemme on sanassa *yhdessä*. Rukoukseni on, että voimme seistä yhdessä tässä ajassa ja tässä muutoksessa. Jos teemme sen, onnistumme riippumatta siitä miltä tulevaisuus, johon käymme, näyttää.

Tervetuloa mukaan!

Stefan Sigfrids

JOULUAATTO KIRKKOMAALLA

Kuljin vierelläs´ kirkkomaalla
keskellä hankien valkoisten.
Pysähdyimme edessä ristin,
sankar´vainajain, Suomenmaan.
Lepattain paloivat kynttilät
luoden valoa pimeyteen.
Olen vapaa- vapaassa maassa
armosta Jumalan.

Kuljin polkua kirkkomaan
sydän vapaana murheistaan.
Mulla elossa
vanhemmat,
siskot,
omat lapset
ja lastenlapset.
Vierelläin ystävä yksinäinen.

Ei outoja oltu toisillemme,
vaikk' vasta aamulla tavattiin.
Meitä yhdisti kotiseutu,
sekä usko Jumalaan.

Olit kätkenyt poveen haudan
oman äitisi armahan.
Sammunut on elonliekki
sydämen rakastavan.
Kylmennyt käsi,
poikaansa siunaava.

Rukoillen saatella soitte
äitinne armahan,
ylitse ajan rajan,
maahan parempaan.
Muistoja kipeitä kantain,
kuljit vierelläin,
ystäväin.

Uusi huomen jo eessämme hohtaa,
kun kohottaa katseemme saamme
uuteen aamuun alkavaan.
Käsi varoen kätehen koskee,
Hyvän Jouluyön toivottain.

Anja Krank

EVAKO MUISTELOI

A mitä ihmettä nää ihmist itkööt? Näi mie miiti mieles-säi katsellessai siihe kou-lukartanomaal kokkoontunneita kyläläisii. Oltii lähös evakkoo. Mie e ymmärtänt tuost evakkoolähöst muuta ko jot se ol jännittävvää ko pääs kuorma-autolaval kyytii. Enne o lain pitänt juossa tiepuolee, jos kuulu auto hurinaa, ettei vaa jäänt auto al. Yks emäntä voihkas siin, jot : ” Voi miu Hertta parkai ko pit jättää sin läävää. ”Siihe täräht jokkuu vanha isäntä: ” Älä sie sure sitä lehmäjäis. Kyl ne sotilaat sen tuovat peräst päi. Ei ne jätä sitä ryssil. Ja sit ko takas tullaa, ni sie tulet Herttais kans ja sillo mei laulus onkii toisellaine sävel.”

Autol meit vietii johokii rautatie-asemal ja siint jatkettii matkaa junal härkävaunus. Se tais olla paremmi niiko sitä Herta kuletusta varte alupittäi tarkotettu, mut hätä ei luve lakkii. Ja mikäs mei ol siin olles. Tillaa ol nii paljo, jot jokkaine pääs pitkällee, ko ilta tul. Mie voi vielkii kulla korvissai niihe junapyörii kaks-sanase laulu. Mihi mie nukahi: ” Tullaa takas, tullaa takas...” Aamul ko herättii, ni meit ol yks enemmä siin vaunus. Naapuri emäntä ol saant yöl lapse. Mie kysyi äitilt en-

simmäiseks: ” Ollaaks myö mänös takas? Ei olla, ei olla, ties millo männää, männääks millokaa. ” Mäntiihä myö takas, vaik mone mutka kaut käytiikii. Kahess paikas oltii etelä-Pohjanmaal ens ja sit saatii pika-asutustila Savost. Mei ol hyvä olla joka paikas. Ihmist oliit ystävällisii ja hyvvi meitä koh-taa.

No sit ruvettii sitä Suur-Suomee tekemää! Ja annaha olla ko tul tieto siint, jot päässä Karjalaa takas, ni mikkää ei meitä pijättänt lähtemäst. Nyt saatii ottaa elukatkaa mukkaa. Härkävaunus sitä taas tehtii matkaa sielt Savo syvälest Karjalakan-naksel ja junapyörät lauloit ilosest: ” Männää kottii, männää kottii...” Paljo myös laulettii itekkii tuol matkal ja tietyst ilosii laululoi, ko syvämes nii sykähtel mukavast, ko päässä kottii. Ko junast laskeuvuttiin Äyräpää asemall, ja nähtii se entine kaunis petäjikkö siin Vuokse rannal nii silvottunt ja pirstalein, mykkä tuska seisotti meitä paikallaa. Ei laulu helist eikä sanat solisseet. Miel ol jäätynt ko Vuosalme selkä. Kyynelvirta aikuiste poskil juoks vuolaan. Miust tuntu, jot niist rana-teist, mitkä oliit tuo kaunii petäji-kö tuhonneet siin Vuosalme rannal

lentel nyt näkymättömät sirpaleet, ja ne raastoit syvält lapse sielumaa-ilmaa. Sillo mie vissii ” haavotu” ensimmäise ker sovas. Se haava ei oo millokaa mänt umpee.

Siint lähetti hyvi hiljasin astelemmaa karja kans kotkyllää koht. ” Vällasku” pit tehä sin kyläpuolel sen takkee, ko koton siel Vuokse rannal ei olt jälel rakennuksii, mihi männä, enempää ihmisil ko elukoilkaa. Kottii raunioil muutettii vast, ko elukat saivat ruokaase maast ja voivat olla yötkii ulkon. Ite myö asuttii se kesä riihes. Ensimmäise ruuva äit laitto ”pöytää” tuva rauniol. Hää tasottel tuha siint kohtaa, mis enne ol pöytä olt ja levitti siihe vakstuuki. Jokkaine löys paikkaase tää matala pöyvvä ympärilt. Mut kenellekkää ei maistunt syömine, vaik äit ol jo ruokarukkouksenki pitänt.

Lopult vanha Pekko-setä rupes lohuttammaa meitä nuorempii, vaik itellä ol varmast syvemmät haavat syvämmessä, ko meil. Mut Pekko-setäl ol jottai muutakii siel syvämmessä. Hänel ol usko Jumalaa. Sentähe hää kyken näkemää ain jottai hyvää ja valosaa niis vaikeimiskii tilanteis. ” Kuulkaa lapset”, hää alotti, ” mei pitäs olla kiitollissii tänä päin siint, jot saahaa olla koton, vaik ollaakii raunioil. Katsokaas, ko täst ei oo palant ko talo. Perus-

tus, kivjalka, o jälel ja täl myö rakennettaa uusist hirsist uus komija talo, koha ne pojat pääsööt sovast. ” Settää kuunnellessai mie jo iha mielessäi näi, mite se komija talo kohos niist uusist hirsist. Setä jatko viel:” Lapset, se o silviisii, et ihmiselämäkkii se o ko rakennus. Ja se pitäs rakentaa hyväl ja kestäväl perustuksel. Muute se hajovaa. Jumala sana sannoo, jot Jeesus Kristus o ainuva kestävä perustus ja kehottaa meitä sil perustuksel elämä rakentammaa. Ja miekii neuvo teitä nuoret, ottakaa vaar Jumala sanast ja rakentakkaa elämäne siel annettui ohjeihe mukkaa, ni työ mänestytte. ” Mie miiti monta kertaa jälkeepäi, jot mite sen perustukse löytää. Sitä uutta hirstaloo myö ei keritty rakentammaa niil raunioil, ko pit uuestaa lähtee karkuu. Nyt lähettii elukkoi kans ja käveltii Sintolast Pieksämääl ast, 300 km.

Enne sitä toista lähtöö mie löysi elämälle sen perustukse, mist Pekko-setä ol haastant. Mie oli toistalo tytö kans Vuokse rannal kävelemäs, ko pommikonnet lensiit mei yl Viipurii koht.Mahoto jytinä rupes käymää, ko ne tyhjensiit lastiise sin. Sillo myö tuumittii, a jos nuo pommit ois puonneet mei päähä, mihi myö ois jouvuttu. Kummalkii ol vastaus valmiin, ei tarvint jäähä miittimää - helvetti ois mänty. Mie oli usjast käynt äiti kans kirkos ja

kuult papi sanonee, jot pittää tehdä parannus. Myö ruvetii miittimää, jot mitä se o. Mist mei pitäs tehä parannus. Kaks asjaa myö löyvetii: ei ennää millokaa lakasta roskii mato al eikä oteta sokurtoisuusast luvatta. Myö päätettiin olla oikei kilttilöi ja ruveta ahkerast käymää kirkos mut taivaa tie ei vaa löytynt. Mie pääti kyssyy papilt tupaseurois. Ja nii mie teikii. Pappi luk miul Raamatust, et Jumala o nii paljo rakastant maailmaa, jot Hää anto ainuva Poikaase, ettei ykskää kuka Hännee uskoo, hukkus vaa sais iakaikkise elämä. Sit hää kysy miult: ”Uskotko sinä tämän?” Mie vastasi: ”No uson, uson.” Sil hetkel mie tiesi, jot suunta ol miu elämässäi muuttunt. Siin paikas miul selvis, jot täl tai-

vaa tiel mie e pääst miu kiltteyvelläi enkä hyvvyvyyvelläi enkä tekemisillä, vaa sen takkee ko Jumala o nii kiltti ja hyvä ja Hää ol jo teht kaikke lähettämäl ainuva Poikaase Jeesukse etsimää ja pelastammaa syntisii ihmisii. Hännee uskomal myö päässä taivaa tiel.

Matkaa o sen jälkeen kertynt jo monta vuoskymmentä ja mie oo saant olla lähes pari kymment vuotat Afrikaskii täst elämä perustuksest kertomas. Paljo o matkal turhaa roinaa karist pois mut tää karjala murre o nii kepijä kantaa, jot tää o ain mukan. Muutaha mie e Karjalast mukahei saantkaa.

Kerttu Keinonen

ELÄMÄÄ KOTIRINTAMALLA

Luemme ja puhumme Talvisodan ja sitä seuranneen Jatkosodan sankareista. Oli tuhansia ja tuhansia, jotka maksoivat isänmaamme vapaudesta hengellään tai tulivat invalideiksi. Tunemme kunnioitusta ja kiitollisuutta heitä kohtaan siitä, että he antoivat elämänsä ja voimansa, jotta meillä olisi vapaa isänmaa.

Rintamalla olleet ja siellä taistelleet eivät olleet ainoita sota-ajan sankareita. Kaupungeissa ja maaseudulla oli tuhansia koteja, joista puuttui nyt elatuksesta huolehtiva puoliso, isä, poika tai tytär. Nyt oli naisten, äitien, lasten ja vanhusten korvattava sodassa olevien työvoima.

Kevään tullessa oli saatava pellost kynnettyä, äestettyä ja siemen kylvettyä, että olisi leipää seuraavana talvena. Oli istutettava perunat ja muut juurikasvit. Oli hoidettava perhe, karja ja monet muut asiat. Siinä joutuivat aikuisille kuuluvaa työtä tekemään lapsetkin.

Meidän pieni perheemme asui maalla. Viljelimme maata, hoidimme karjaa, kanoja, ja laitumella määki muutama lammaskin. Olimme osittain omavaraisia ruokaan nähden. Isä oli sotatoimissa toisella paikkakunnalla, äiti ja minä hoidimme tilaa. Työtä kyllä riitti. Opin jo 9-vuotiaana käsittelemään hevosta. Jouduin auttamaan äitiä äestämään, kylvämään ja jyräämään viljapellost. Työ oli hauskaa, mutta kyllä siinä monesti väsyikin.

Muistan hyvin, kuinka äiti oli kerran huolissaan siitä, että jauhot olivat loppuneet laarista ja pitäisi käydä myllyllä jauhattamassa jyviä. Mylly oli 20 kilometrin päässä meiltä. Mitä tehdä? Äiti ei voinut lähteä, sillä jonkun täytyi olla kotona hoitamassa karja ajallaan. Hän mietti, uskaltaisiko lähettää minut matkaan hevosen kanssa. Minä halusin tietenkin lähteä, olihan se jännittävää. Aamuvarhaisella raahasimme säkit rattaille ja lähdin matkaan myllyä kohti. Kaikki meni hyvin Rimma -hevosen vetäessä kuormaa, välillä

se jopa juoksi. Perille päästyäni en jaksanut nostaa säkkejä, mutta vanha myllärisetä auttoi. Niin saatiin jyvät jauhoiksi ja kotimatka sujui hyvin. Äiti huokaisi helpotuksesta, kun saavuin kotiin. Tässä vain pieni esimerkki siitä, minkälaisia tilanteita kodeissa saattoi syntyä.

Jatkosodan loppuvaiheista muistan tilanteen, jolloin viranomaiset ilmoittivat sijoittavansa meille kaksi perhettä Karjalan evakoita. Isälle oli rakennettu kahden maakellarin päälle työhuone, jossa oli hella, ja näin mahdollisuus ruuanlaittoon ja lämmitykseen. Pienempi perhe asettui siihen asumaan. Toinen perhe sai asettua asumaan olohuoneeseen, mikä oli aika tilava. Tuvassa oli nyt kaksi emäntää laittamassa ruokaa ja tekemässä taloustöitä. Uskon, että siinä tarvittiin sopeutumista ja hyvää tahtoa puolien ja toisin.

Näiden sotien aikana oli kaksi rintamaa, jotka työskentelivät käsi kädessä omilla tahoillaan. Molemmilla rintamilla tehtiin uhrauksia, niin syntyi sodan sankareita molemmissa ryhmissä.

Kiitämme ennen kaikkea Jumalaa siitä, että meillä on vapaa satavuotias isänmaa!

Katri Aarnimetsä

ELÄMÄNTARKOITUSTA ETSIMÄSSÄ VÄLITUNNILLA

Eräänä sateisena syyspäivänä seisoin jalkapallokentän reunassa vahtimassa omaa luokkaani. Kuudesluokkalaiset riehuivat keinoissa ja pitivät meteliä. Ajattelin, olisivat hiljempaa ja käyttäytyisivät paremmin. En viitsisi alkaa poliisiksi ja komentaa heitä, ei se kuitenkaan tehoa. Ja tämä luokka ei myöskään kuulu vastuualueeseeni. Eräs keinojista alkoi huudella minulle: ”Sinulla ei ole nimeäsi välituntivalvojan liivissä.” En halunnut reagoida. ”Hei sinä siinä”! Tekeydyin, että luulin hänen tarkoittavan jotakin muuta. Sitten hän korotti äänensä ja huusi ”Fröken”! Käännysin ympäri ja kysyin asiallisesti, mitä hän halusi. ”Mikä on elämän tarkoitus? Olen tosi huono koulussa, en osaa valita ammattia. Ja sitten kuolen vaan pois.” ... jne, negatiivista vuodatusta tuli tuutin täydeltä.

Hoppsan! Mikä tilanne! Mietin vähän aikaa, mitä vastaisin. Miten kertoa Jumalasta ja Jeesuksesta koulumaailman hyväksymällä tavalla? Aloitin: ”Koska kysyt elämän tarkoitusta, voin kertoa, miten minä olen saanut apua. Rukoilen Jeesusta johdattamaan minua, koska uskon Häneen.” Kerroin ru-

kousvastauksista, joita olin saanut vaikeissa tilanteissa. Kuunneltuaan kertomukseni loppuun, hän sanoi: ”Uskon Jumalaan ja uskon Jeesukseen.” Luokkakaverit hiljentyivät kuuntelemaan, kukaan ei edes yrittänyt pilkata. Keskustelu jatkui, kunnes välitunti loppui. Kehotin loppuksi häntä testaamaan Jumalaa ja pyytämään apua ongelmiinsa. Sain lämpimän halauksen kiitokseksi. Eräs luokkakavereista kommentoi: ”Olet varmaan viisain fröken tässä koulussa.”

Tämän tapahtuman jälkeen, olen saanut aina halauksen kyseiseltä oppilaalta, kun tapaamme välitunnilla. Kerran kysyin häneltä, oliko hän saanut rukousvastauksia. Hän kertoi, että edellisenä päivänä oli mennyt tosi hyvin jalkapalloharjoituksissa vaikeassa tilanteessa, ja että hän on ollut iloisempi. Koulumaailma ei ole mikään helppo tänä aikana, ei oppilaille eikä opettajille. Jumala kuitenkin antaa yllättäviä mahdollisuuksia, jos kuuntelemme Hänen ääntään, mikä saattaa tapahtua yllättävältä tavalla ja siellä, missä vähiten sitä odotamme.

Sirpa Hakkarainen

AJATUKSIA SUOMESTA JA SUOMALAISUUDESTA

Laila Matilainen: ”Suomi ja ne kolme kovaa ässää : SISU, SAUNA ja SIBELIUS. Finlandia soikoon, että katto romahtaa ja päreet palaa! Minun Suomeni on siellä, missä vieraat ovat asuttaneet perheeni kodin, se rakas Viipuri, tiedäthän?”

Helena Hakkarainen: ”Minulle Suomi on synnyinmaani. Sukujuurret ovat siellä, ja siellä asuu myös osa minun sukulaisista, joihin pidän yhteyttä. Vanhin lapsemme Juha muutti Suomeen muutama vuosi sitten. Tämän vuoksi meillä on tiheämmät yhteydet sinnepäin kuin aikaisemmin.

Olen suomalainen Ruotsissa, kulttuurimme on suomalainen: ruisleipä, sauna, 6.12. on juhlapäivä jne. Kiri, kiri Suomi raikuu minun suusta, kun TV:stä tulee Suomi-Ruotsi maaottelut!”

Seija Laine Schwartz : ”Suomi on minulle ensi sijassa lapsuuden Suomi. Ensimmäisenä tulevat mieleen kesät, jotka vietettiin mummolassa Somerolla. Ihmiset siellä edelleenkin muistavat minut paljasjalka-tyttöinä. Eikö kesäkenkiä ollut vai oliko se vain nopein tapa päästä juoksemaan ulos, en muista varmaksi. Suomi on myös koulu-aika, jolloin

innolla laulettiin suomalaisia kansanlauluja, esim. 'Lapsoset ketterät kotihaasta koivusta oksat taittaa. Niistäpä nopsilla käsillänsä saunahan vihdat laittaa.' Eihän missään saunavihta tunnu niin mukavalta kuin puulämmitteisessä suomalaisessa saunassa. Rakas lapsuuden kotimaa."

Pirkko Hatava: "Suomi on minun synnyinmaa. Suomi on itsenäinen valtio, mikä merkitsee hyvin paljon. Tulin siellä pienenä uskoon ja täytyi Pyhällä Hengellä. Kaikkein rakas minulle oli mummo. Hän hoiti minua, kun olin hyvin pieni. Mummolassa sain olla oma itseni ja tehdä mitä halusin, esim. olla uimassa monta tuntia. Mummo tuli vaan rantaan ja sanoi, että kun sulla on nälkä, niin ruokaa on kontuurissa. Äiti oli uskossa, ja kävimme yhdessä Elim-seurakunnassa. Asuin kahden äidin kanssa, kunnes menin naimisiin, ja muutimme Ruotsiin."

Irma Närvä: "Suomi on koti, isänmaa, äidinkieli, usko ja seurakunta! Siellä veljet, serkut, vanhemmat, kaikki! Maa, metsä, joki; kauempana meri ja järvi. Iloa, onnea, työtä, opiskelua, vaivannäköä, juuret syvällä!"

Olli Berg: "Siellä on mun juuret, ja se on mun synnyinmaa. Suomi merkitsee mulle paljon, se on kotimaa."

Riitta Grönfors: "Suomi on mulle kaunis kotimaa ja kesänviettopaikka. Sukulaiset on siellä ja rakkaat muistot lapsuudesta."

Elisabeth Blomérus: "Suomi merkitsee minulle sitä, että se on synnyinmaani. Kasvoin siellä 8-vuotiaaksi ja tunnen sen aina kotimaakseni, vaikken haluaisi asua siellä. Mutta juuret ovat siellä. Omaisia on siellä siskot ja veljet. Vanhempani on jo nukkuneet pois uskossa Jeesukseen. Täällä Ruotsissa löysin Jeesuksen itsekin 17-vuotiaana, mutta Suomi on Suomi, missä lapsuuden muistot on vahvana. Olen syntynyt Savonlinnassa. Siellä kasvoin ja sieltä lähdettiin Ruotsiin vuonna 1969."

Kristian Närvä: "Minut kasvatettiin olemaan ylpeä Suomesta ja suomalaisuudesta. Isä kertoi tarinoita siitä, kuinka sodan aikana puolustettiin Suomen vapautta isoa pahaa Neuvostoliittoa vastaan, ja kuinka Suomi ainoana valtiona maailmassa maksoi kaikki sotavelat. Olin 200 % suomalainen ja melkein halveksin ruotsalaisia, kunnes menin lukion jälkeen 19-vuotiaana Ison Kirjan Raamattuopistolle peruskurssille. Siellä huomasin kauhukseni, etten olekaan täysin suomalainen. Minulla oli selkeä ruotsalainen korostus puheessa ja ruotsalaisia ajatuksia. Minulle tuli yllättäen identiteetti-

kriisi; mitä minä olen, jos en ole suomalainen, enhän ole ruotsalainenkaan! Pitkään mietittyäni tajusin, että olen ruotsinsuomalainen tarkoittaen sitä, että olen sekoitus parhaasta, mitä suomalainen ja ruotsalainen kulttuuri voi tarjota.

Tänään olen edelleenkin ylpeä suomalaisuudestani mutta arvostan myös Ruotsia ja ruotsalaista kulttuuria., enkä häpeä ruotsalaisia piirteitäni, koska ne ovat osa siitä, mitä olen.

Kun ajattelen Suomea, minulle tulee mieleen kuva meidän perheen mökistä Ikkeläjärven rannalla kauniina kesäyönä, jolloin olen ollut saunassa ja uimassa, olen takan äärellä grillaamassa makkaraa ja vieressäni on Smurffilimsaa ja Fazerin sinistä. Kuuntelen yöradiota ja nautin laatuajasta Jumalan kanssa. Suomi on minulle ennen kaikkea Pohjanmaa, Ikkeläjärvi, Kauhajoki, Seinäjoki, Kälviä ja Kokkola. Myös Hyvinkää, Riihimäki, Keuruu, Turku ja Helsinki ovat osa minun Suomeani. Suomi on ihana maa täynnä outoja mutta ihania ihmisiä! Suomi ei ole täydellinen, mutta ei ole mikään muukaan maa maailmassa, enkä tässä halua kirjoittaa niistä. Minulla on kaksi kotimaata: Ruotsi ja Suomi, enkä halua kummastakaan luopua! Suomenkieli on minun hengellinen kieleni. Opin hengellisen

sanavaraston ensin suomeksi, vasta sitten ruotsiksi, joten tuntuu luonnolliselta kuulua suomenkieliseen seurakuntaan. Rukoilen suomeksi ja luen usein suomeksi, toki myös ruotsiksi ja englanniksi.

Valitettavasti minun Suomi ei ole enää olemassa – kehitys on mennyt armottomasti eteenpäin. Enää ei ole kesämökkiä, ja vanhat hyvät Suomenlaivat kuten Fennia, Silja Star, Silja Festival, Viking Sally ja Aurelia on aikoja sitten vaihdettu uusiin hienoihin, markkaa ei enää ole, ja monet vanhemman polven ihmiset ovat aikoja sitten kuolleet. Kyläkauppakin on mennyt kiinni ja Anttilaa ei enää ole. Onneksi on edelleen helluntaiherätyksen kesäkonferenssi, monia sukulaisia, ruisleipää ja Fazerin sinistä!

Ylpeänä ruotsinsuomalaisena onnittelen 100-vuotista Suomea ja toivotan sitä, mitä Suomi kipeimmin tarvitsee, herätystä ja palaamista Jumalan luo, jolta kaikki siunaukset tulevat!”

LAUKUN KANTAJANA RUANDASSA

Sain hienon mahdollisuuden lähteä Pirkko Hatavan ”laukun kantajaksi” Ruandaan lokakuun kahdeksi ensimmäiseksi viikoksi.

Oli todella jännittävää lähteä matkaan, ja varmasti Pirkkoa jännitti myös ottaa minut mukaan. Yhteisellä matkalla ystävyys ja kestävyys koetellaan, varsinkin kun Pirkko tiesi olosuhteet ja minä en.

Laskeuduimme myöhään maanantai-iltana Kigalin kentälle. Oli tosi pimeää. Meitä oli vastassa Pirkon hyvä tuttava pastori Clement. Hän pahoitteli kovasti, että tiet olivat niin kuoppaisia! Pääsimme hyvin meille varattuun majapaikkaan ja aamulla avasin jännittyneenä silmäni.

Ulkona oli tietysti lämmintä ja tietä kuului lasten ääniä, kun he olivat

matkalla kouluun kello 06.30! Tämä näky tuli tutuksi olomme aikana, ja kävin välillä tutustumassa noihin ihaniin iloiisiin koululaisiin.

Matkamme tarkoitus oli kaksita-hoinen: Ensinnäkin Pirkko halusi katsoa, miten hänen kouluttamansa henkilöt (traumakoulutus) ovat soveltaneet opetusta todellisessa arjessa. Saimme tavata kuusi henkilöä, jotka kaikki omalla tavallaan ja omassa ympäristössään olivat hyödyntäneet saamaansa opetusta. Oli todella mielenkiintoista kuunnella heidän kertomuksiaan.

Toinen tavoite meillä oli katsoa, miten voisimme auttaa perheitä, jotka elävät ilman vanhempia. Pastori Clement oli joidenkin muiden pastorien kanssa valinnut perheet, joita tapasimme ja jotka tarvitsivat apua. Haastattelimme heitä perhe kerrallaan ja katsoimme, mikä apu olisi juuri heidän kohdallaan paras. Kesa Child Health oli antanut varoja mukaan, ja ne varat yritimme sijoittaa mahdollisimman hyvällä tavalla. Tässäkin tilanteessa saimme kokea suurta johdatusta. Esim. neljältä lapselta puuttui rahat koulumaksuun. Koulu alkoi seuraavalla viikolla, ja nämä lapset saivat jatkaa opiskelua ilman tätä huolta. Kahdelle perheelle ostimme ompelukoneet, että he saavat turvattua toimeentulonsa. Samoin joku per-

he sai pääomaa hankkia vaatteita myytäväksi, ja toinen perhe vihanneksia. Kahdelle sairaalle lapselle saimme antaa varat sairausvakuutukseen, että pääsivät lääkäriin.

Kävimme paikallisessa kansainvälisessä kokouksessa, ja kaikki lähettivät terveisiä sisarille ja veljille täällä.

Kaiken kaikkiaan siunattu matka, jonka aikana saimme todella kokea teidän esirukoustenne voiman. Miten ne esirukoukset ovatkaan niin konkreettisesti koettavissa, kun olet vähän kauempana! Nyt ymmärrän lähettiemme kiitokset niistä eri tavalla kuin ennen.

Haluan myös kertoa, että sain olla ylpeä sisarestani Pirkosta, niin myös koko seurakuntana saamme olla. Pirkko on tehnyt mittavan työn Afrikassa, ja kunnioitus ja kiitollisuus häntä kohtaan tulivat esille monta kertaa siellä. Sanoin Pirkolle, että Ruanda on varmaan sinun neljäs kotimaasi Suomen, Ruotsin ja taivaan kodin myötä!

Seija Laine Schwartz

ENKELIJUHLA

lauantai 14/10 klo 12-14 Västberfa allé 9

Jälleen vietimme seurakunnassamme enkelijuhlaa lasten kanssa. Tästä on kehittynyt vauhdikas traditio! Lapsia tuli ympäri suur- Tukholmaa vanhempien ja isovanhempien tuomana.

Keittiöväki oli järjestänyt meille heti alkuun suuhun panemista, ja sitten riitti energiaa juosta, pohtia ja temmeltää!

Tämän syksyn teema oli: *Viisas ja tyhmä rakennusmestari* Matt.7: 24-27/ Lk.6: 46-49.

Tanssimme ja lauloimme: ”Jag har en vän som är Kung, Jesus är Kung!” ja ”Välkommen”

Kerroin, mitä tämä raamatunkohta tarkoittaa meille: Miten rakennamme elämämme, mille perustalle. Katsoimme myös aiheesta filmin, ja sitten sama teema oli eri asemissa. Asemia oli viisi, ja niissä oli eri tehtäviä/leikkejä /rukousta. Jokaisella asemalla pystyi olemaan seitsemän minuuttia, ja sitten oli mentävä seuraavalle.

Lapsia oli n. 20 ja aikuisia melkein saman verran.

Kun oli aikamennä kotiin, yksi lapsi kysyi minulta: ”Onko tämä kohta taas?”

Lapset viihtyivät kirkossamme, kun opetus on järjestetty niin, että he ymmärtävät Raamatun kertomukset ja pystyvät säästämään ne lauluin/leikein ja eri tehtävin.

Suuret kiitokset kaikille mukana olleille ja järjestäjille!

Seuraava juhla on sitten 10/12, kun on lasten oma juhla: joulunäytelmä, askartelua ja joulufika!

Sormet näppäimillä
Helena Hakkarainen

JOULU- JA TAMMIKUUN KOKOUSOHJELMA

Ke 06.12. klo 18.00-21.00 Suomen 100-vuotis Itsenäisyysjuhla.

Seuraamme aluksi Linnan juhlien vastaanottoa Helsingistä ja sen jälkeen omaa ohjelmaa laulun, musiikin ja puheen merkeissä. Tarjoilua.

La 09.12. klo 12-16.00 Rukouslauantai.

Su 10.12. klo 11.00 Päiväkokous. Timo Hakkarainen.

Ke 13.12. klo 18.30 Romanilähetyksen syyskokous jota seuraa yhteinen pikkujoulu Taivas on lähellä-kokouksen kanssa.

Su 17.12. klo 11.00 Lähetyskokous. Stefan Sigfrids puhuu.

Ke 20.12. klo 19.00 Dokumenttifilmi suomalais-ugrilaisuudesta.
Rauli Lehtonen.

Ma 25.12. klo 11.00 Joulukirkko. Rauli Lehtonen. Timo Hakkarainen.

Su 31.12. klo 19.00-23.00 Uutta vuotta odotellessa.
Todistuksia, lauluesityksiä, tarjoilua.

Ma 01.01. klo 14.00 Uusi Vuosi 2018. Mietteitä Uuden vuoden alkaessa.
Seurakunnan työntekijät. Laulua ja musiikkia.

Ke 03.01. klo 19.00 Ylistys- ja rukousilta.

Su 07.01. klo 10.00 Asiakokous. 11.00 Ehtoolliskokous. Stefan Sigfrids.

Ke 10.01. klo 19.00 Taivas on lähellä-ilta.

La 13.01. klo 12.-16.00 Rukouslauantai.

Su 14.01. klo 11.00 Päiväkokous. Videosaarna Egil Svartdal Oslost.

Ke 17.01. klo 19.00 Iltaraamattukoulu.

Su 21.01. klo 11.00 Lähetyskokous. Rauli Lehtonen.

Ke 24.01. klo 19.00 Iltaraamattukoulu.

Su 28.01. klo 11.00 Viimeinen kokous Västbergassa!!!

Su 04.02. klo 16.00 Ensimmäinen kokous Filadelfiassa.

**Rörstrandsgatan 5. Mukana omat työntekijämme,
Niklas Piensoho ym.**

FINSKA FILADELFIA

Tukholman suomalainen helluntaiseurakunta

Käyntiosoite	Västberga Allé 9, Hägersten
Postiosoite	Box 42105, 126 14 Stockholm
Kotisivu	www.finskafiladelfia.se
Sähköposti	info@finskafiladelfia.se
Toimistopuhelin	08-642 54 83
Toimistoajat	ma-ke klo 8.30-15 (15.6. - 20.8. vain ke klo 10-14)
Pastorit	Timo Hakkarainen 070-754 24 26 timo@finskafiladelfia.se Stefan Sigfrids 08-457 09 03 Rauli Lehtonen 070-961 18 99 rauli.lehtonen@gmail.com
Maahanmuuttajatyö ja lapsityö	Helena Hakkarainen 076-305 87 24 helena@finskafiladelfia.se
Konttoriasiat	Seija Schwartz 076-178 79 57 seija@finskafiladelfia.se
Kymmenykset ja lahjoitukset helposti suoraan pankkitilille	Seurakuntakassa: BG 5556-8513 Rakennus/bygg BG 5556-8513 Lähetyskassa: BG 5704-0503 Finska Filadelfia Flyktingarbete: BG 256-5588 Seurakunnan Swish-numero: 1230428789
Ystäväpalvelu	Anja Krank 08-779 89 44, Riitta Korhonen 070-741 60 17

Vastaava toimittaja:

Leena El Rafie, leena@steps.se
070-4715023

Kannen kuva: christianphotos.net

Taitto: Kaisa Franzén

Seuraava lehti ilmestyy 4.3.2018

Materiaali toimittajalle viimeistään 11.2.2018